

[J. Oskar Andersen.]

raad, skønt han havde optraadt som Taler ved en borgerlig Konfirmationshandling. Man maa her erindre, at Foreningen for borgerlig Konfirmation efter sine Love ikke blot vil arbejde for Afskaffelse af den kirkelige Konfirmation som urimelig og overflødig, men at den efter § 2 i sine Love overhovedet vil sprede Kundskab om „Uøndvendigheden af at deltage i konventionelle kirkelige Handlinger“, hvortil den henregner Daaben. Der kan saaledes ikke være Tvivl om, at Foreningen virker for at undergrave Folkekirkens kirkelige Grundlag, saaledes som det ogsaa er bestemt i Menighedsraadsloven, der lægger stor Vægt paa Daaben som det, der er Grundlag for Medlemsskab af Folkekirken, og man forstaaer derfor, at det maa anses for uforsvarligt, at et Medlem af et Menighedsraad, som har afgivet en skriftlig Erklæring om at ville tjene i Troskab den danske Folkekirke, stiller sig til Disposition for en saadan Forening.

Pastor Bartholdys Udtalelser gav Anledning til, at man interviewede Borgmesteren i de Aalborgske Blade, men i Stedet for at beklage sin Optræden i den kirkefjendske Forening, en Optræden, som for øvrigt allerede laa et Aar tilbage, erklærede han den for en privat Sag, som ikke vedrørte nogen, og tilføjede, at han betragtede sit Hverv som et blot borgerligt Ombud, der ikke paalagde ham nogen kirkelig Forpligtelse.

Dette gav Anledning til, at Biskop Oldenburg den 8. December henvendte sig til Borgmesteren paa hans Kontor og henvendte sig til ham frivilligt at nedlægge sit Mandat, hvilket Borgmesteren absolut afviste. Derpaa henvendte Biskoppen sig den 12. til Menighedsraadet i Ansgar Sogn for at erfare dets Stilling til Sagen, og Menighedsraadet afgav allerede Dagen efter en Erklæring, hvori det ikke udtalte sig om det principielle Spørgsmaal, men betonedede, at Borgmesteren efter bedste Evne havde medvirket til at skabe gode Kaar for Sogne- menighedens Liv; dog betragtede en Del af Medlemmerne hans Optræden i Foreningen for borgerlig Konfirmation som uheldig.

Endnu Dagen efter, den 14. December, erklærede Borgmesteren til „Aalborg Amtstidende“, at han fastholdt sin Opfattelse af Menighedsraadshvervet som et borgerligt Ombud. Dermed var Sagen blevet af almen kirkelig Betydning, og Biskop Oldenburg forelagde den for et Bispemøde, der holdtes i København den 4.—5. Januar 1934. Biskopperne sendte, mærkeligt nok, en Henvendelse til Det kirkepolitiske Udvalg,

skønt dette jo ikke er Forum for Loves Fortolkning; men den 25. Januar indberettede Biskop Oldenburg Sagen til Ministeren, idet han meget rigtigt betonedede, at den havde principiel Betydning, og da lignende Tilfælde let kunde gentage sig, udbad han sig Ministerens Udtalelse om hans Forstaaelse af Menighedsraadsloven.

Herpaa er der endnu ikke kommet Svar fra Ministeren. Fra Borgmesteren er der udsendt forskellige Erklæringer, der paa en vis Maade, kan man sige, tager hans første Udtalelser tilbage, men dog stadig erklærer, at det principielle er en underordnet Sag for ham.

Jeg spørger derfor den højtærede Kirkeminister, om han ikke i et særligt Cirkulære eller en anden offentlig Henvendelse vil give Udtryk for Ministeriets Fortolkning af Menighedsraadsloven, saaledes at den Uro, som denne Sag har vakt, kan fjernes, eller om han eventuelt vil stille Forslag om Ændring af Menighedsraadsloven, saaledes at Misforstaaelserne kan udelukkes for Fremtiden. Efter den Betydning, som § 5 i Menighedsraadsloven tillægger Daaben, vil det være klart, at det vil være heldigt, om en saadan nærmere Fortolkning af Loven kommer til at udtale, at Medlemmer af Menighedsraad selvfølgelig ikke kan arbejde i Foreninger, der arbejder paa at afskaffe Daaben som en „konventionel“ Handling.

Det glædede mig meget for nogen Tid siden, i Marts Maaned, at høre den højtærede Kirkeminister udtale meget bestemt paa et Møde i Akademisk kristelig Forening, at han ogsaa, ganske ligesom Menighedsraadsloven, ansaa Daaben som Grundlaget for vor Kirke. Jeg skal blot tilføje, at det er selve dette principielle Spørgsmaal, der interesserer mig. Selve Borgmesterens Optræden forekommer mig at være af mindre Interesse, idet det jo nemlig er ganske muligt, at Borgmesteren, dengang han optraadte som Taler i denne Forening, ikke var klar over, hvad Foreningens Love udtalte.

Min anden Forespørgsel er rettet til Undervisningsministeren. I Midten af Marts Maaned henvendte det ærede Medlem Hr. Vanggaard og jeg os til Finansudvalget og ankede over den Ensidighed, hvormed den saakaldte Gallerikommission raader over Bevillingen til Indkøb til Museet af Nutidskunst. Vi foreslog Finansudvalget at stille et Ændringsforslag til Finansloven om foreløbigt at stryge Bevillingen, for at Spørgsmaalet om Indkøb til Museet og Komiteens Sammensætning og Museets hele Administration kunde underkastes en al-